

Az Útmutató 2007. novemberi igéje:

„Aki tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.” (Jak 4,17)

Őszi reménység

„Hervadáskor, pusztuláskor,
Novemberi dérhulláskor,
Tinálatok, lent a kertben
Most is hull a falevél.
Most is hervadt a fa lombja,
De most mintha sírva szólna:
Úgy-e, úgy-e nem hittétek,
Rövid a nyár, itt a tél...” (Ady Endre)

Elmúlás, megbékélés, nyugalom, beletörődés, mozdulatlanság. Hulló falevelek, hideget hozó szelek, ködös-nyálkás sötét hajnalok. A temetők csendje, a mécsesek halványan pislákoló majd utolsót lobbanó lángja, a betakarított termés, a pihenésre előkészített földek az elmúlást hirdetik. Múlté már a szüretetek tevékeny vidámsága, a természet színpompája fakó sárgává majd egyhangú barnává válik. Az állandóság, a biztonság és egy meleg otthon iránti vágy felerősödik.

„Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!” (Zsolt 90,1-2)

Az elmúlás emlékezésre hív. A lényegtelen dolgok kiesnek a feledés rostáján, megmaradnak mosolyok és érintések, ízek és illatok, szavak és csendek. Kikristályosodik egy élet üzenete, amelyet más nem mondhat el, amelynek hangsúlyai csak visszatekintve megtapasztalhatók. Küzdelmek, vágyak, indulatok, érzések, feloldhatatlan ellentétek megszelídülten elcsendesednek, a helyükre kerülnek.

„A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza, emberek! Mert ezer esztendő annyi a szemedben, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtátsnyai idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.” (Zsolt 90,3-6)

Az elmúlás számvetésre hív. Milyen gyümölcsöket látok életemben? Hol vannak a rothadó részek és melyek az egészségesek? Mely terhektől kell szabadulnom, és mely felelőségeket kell továbbvinnem? Hinnem kell, hogy letehető az, ami fáj, ami a lelkiismeretem terheli! A számvetés nem engedi, hogy további károkat okozzak ott, ahol a bűnvallás, bűnbánat és újrakezdés útja a járható. A számvetés fogságban tart, ha nem a jövő felé indít.

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnék. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod? Taníts úgy számlálni napjaink, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,10-12)

Az elmúlás előretekintésre hív. Hol állok most, és milyen célok vannak előttem? Milyen állapotban vagyok? A választott úton járashoz van-e elég erőm, vagy másikat kell keresnem? Mi az, ami lényeges, amit nem kerülhetek el? Kik az útítársaim?

„Fordulj hozzánk, Uram! Meddig késel? Könyörülj szolgálaidon! Adj bőségesen szeretetedből reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben!” (Zsolt 90,13-14)

Az elmúlás reménységre hív. Arra a csodára, hogy nem az elmúlás az utolsó szó. Isten felhoz bennünket a holtak hazájából, nevünk fel van írva a mennyben.

„Elmúlik a világ
És játékai is,
Még kívánsága is,
Szél szórja szét a színes szavakat,
De sorsom lényegének,
De lelkem Istenének
Beszéde megmarad.” (Reményik Sándor)

Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, 1070 Lindengasse 44/a. kápolna**
2007. november 04. 11.00 óra Istentisztelet
2007. december 02. 11.00 óra Istentisztelet úrvacsoraosztással
- **Graz, Heilandskirche gyülekezeti terem (8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.)**
2007. november 04. 16.00 óra Istentisztelet úrvacsoraosztással
2007. december 09. 16.00 óra Istentisztelet

2007. november 10-én 15.00 órakor ökumenikus istentisztelet lesz Bad Deutsch-Altenburgban (Bergkirche), ahol halottainkra emlékezünk. Az istentiszteletet követően megkoszorúzzák a magyarok szimbolikus sírját.

2007. december 11-én (kedd) 18.00 órakor hagyományos adventi estünket a Bécsi Katolikus Egyházközséggel közösen tartjuk a Collegium Hungaricumban. Ennek keretében Dr. Jürgen Römer (Marburg/Deutschland) történész tart előadást Árpádházi Erzsébetről. Az alkalmat beszélgetés és agapé követi.

A lelkesi hivatal telefonszáma (csak mobiltelefonon elérhető): ☎ +43/650 58 777 12

A lelkesi hivatal e-mail címe: ✉ evang-ungarisch@chello.at

Korona, kenyér, rózsa

Kiállítás Árpádházi Szt. Erzsébet születésének 800. évfordulóján

Árpádházi Erzsébet életét, munkásságát és életpéldájának hatását e három szóval foglalja össze az a kiállítás, amelyet a Hesseni (Németország) Evangélikus Egyház állított össze, és amelynek anyaga – magyarországi vonatkozásokkal kiegészítve – a Collegium Hungaricum kiállítótermében tekinthető meg 2007. november 14. - december 21. között.

A kiállítás megnyitásának időpontja: 2007. november 13. 18.00 óra

Helyszín: Collegium Hungaricum, 1020 Wien, Hollandstraße 4.

Nyitvatartási idő: Hétfő 10.00-19.00

Kedd-Csütörtök 10.00-18.00

Péntek: 10.00-14.00

A kiállítás szervezői:

Bécsi Magyar Katolikus Egyházközség
Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet
Collegium Hungaricum
a Hesseni Evangélikus Egyház támogatásával.

Az 1956-os forradalom 51. évfordulójára – Egy 1860-ban írt vers aktuális szavaival

Menekülő asszony szobra az andai úton

Arany János: Rendületlenül /részlet/

Szeretni a hont – ah! még nehezebb,
Midőn az ár nő, ostromol, ragad...
És – kebleden be-vérző honfiseb –
Bújsz a tömegben, átkos egymagad.
Oh, értsd meg a szót s győzve a ragályon
Káromkodássá szent imád ne váljon!

Hallottad a szót: „rendületlenül?”
Ábránd, hiúság, múló kegy, javak, –
Lenn a sikamló tér, nyomás felül,
Vész és gyalázat el ne rántsanak.
Oh, értsd meg a szót: árban és apályon
– Szirt a habok közt – hűséged megálljon!

„Isten irgalma minden reggel megújul“ Beszélgetés Herwig Sturm evangélikus püspökkel

Mag. Herwig Sturm, az Ausztriai Evangélikus Egyház püspöke ez év augusztusában ünnepelte 65. születésnapját, és ennek az évnek a végén tizenkét évi püspöki szolgálat után búcsúzik hivatalától. Ebből az alkalomból kerestük fel őt, kérdezve életéről, hivatásáról.

Lilienfeldben/Alsó-Ausztria születtem 1942-ben, Salzburgban nevelkedtem fel, itt érettségiztem. Édesapám is evangélikus lelkész volt, gyermekkoromban egyrészt szerettem a lelkészlakás sokakat befogadó, sokakkal törődő atmoszféráját, de volt, amikor terhemre esett a mozgalmassága. Vendégségek, emberekkel való érdekes találkozások alkalmi és az evangélikus kórházban töltött karácsonyi délutánok sokat jelentettek számomra. Bekapcsolódtam az ifjúsági munkába, tizennégy éves koromtól csoportvezetéseket is végeztem. Természetesnek tűnt, hogy én is édesapám hivatása felé indulok, és érettségit követően a bécsi teológiára jelentkezem. Igaz ugyan, hogy tizenhat éves korom körül a repülés és a vitorlázó repülés is kezdett érdekelni, de végül a teológia mellett döntöttem.

Szerettem a teológiai tanulmányokat. Ösztöndíjjal Heidelbergben és Zürichben is jártam, ahol az akkor híres teológusok – például Gerhard von Rad, Claus Westermann – előadásait hallgathattam. A bécsi

fakultás meghittebb légkörét is szerettem. Tanulmányaim után segédlelkész lettem Saalfeldenben (Salzburg tartományban), itt ismertem meg feleségemet. Lienzbe (Kelet-Tirol) is még segédlelkészként kerültem, majd beiktattak a gyülekezet lelkési állásába. Tizenhárom évig voltam ennek a diaszpóra-gyülekezetnek a lelkésze. Nagy területen, szétszórta élnék itt evangélikusok, hat településen vannak istentiszteletek. Az evangélikusságot képviselni egy csaknem tisztán katolikus területen kérdéseket és kihívásokat jelentett számomra. Az ökumené az egyik olyan téma, amely végigkísérte munkásságomat.

Szeretek prédikálni. Kihívást jelent Istenről úgy beszélni, hogy az az emberek mindennapjaira is hatással legyen. A bibliai történetek sem tesznek mást, reflektáltan beszélnek Istenről. Egyszerűségükben nagyszerűek, megragadóak, gondjainkban-örömeinkben érnek el minket. A prédikáció mellett fontosnak tartom a spiritualitást. Szükségünk van olyan rítusokra, formákra, ahol a kimondhatatlan megjelenítődik, érezhetővé válik. A 2005-ös évben ezért helyezte evangélikus egyházunk a spiritualitást a középpontba (2005 – Jahr der Spiritualität).

Szociális, karitatív és társadalmi szerepvállalásáért ez év október 10-én Heinz Fischer államelnök magas rangú állami kitüntetést adott át Herwig Sturmnak a Hofburgban.

A katolikus Caritas segélyszervezet ugyancsak a szociális érzékenység és az ökumenikus együttműködés érdekében végzett munkájáért adta át az – Árpádházi Szt. Erzsébetről elnevezett – Erzsébet-kitüntetés arany fokozatát a püspök úrnak.

Sok szeretettel gratulálunk, és nyugdíjas éveire Isten áldását kívánjuk mind Bécsben, mind Karintiában töltött napjaira!

Als Zeichen der Dankbarkeit für das gute ökumenische Miteinander, besonders an den Rändern des Lebens und der Gesellschaft sowie für den persönlichen, anwaltschaftlichen Einsatz für die Schwächsten

verleihe ich

**Herrn Bischof
Mag. Herwig Sturm**

*die St. Elisabeth-Medaille
der Caritas in Gold*

Msgr. DDr. Michael Landau
Caritasdirektor

Wien, 31. August 2007

A 2006-os évben a „gyermekszerető egyház” volt a jelmondatunk. Bevezettük a gyermekek számára is az úrvacsorát. Hangsúlyozottá vált, hogy Isten nem valamilyen teljesítményünkért, hanem irgalmáért és kegyelméért fordul felénk, fogad magához bennünket. Három éven keresztül gyülekezeti, egyházi alkalmakon közösen beszélgettük át a gyermekek úrvacsorájának kérdését. Egyik gyülekezetben egyszerűbben, máshol nehezebben ment az átállás, de a jó tapasztalatok tükrében elmondhatom, hogy gazdagította egyházunkat a gyermekek felé is nyitott úrvacsora. A 2007-es esztendőben a „Gazdaság az élet szolgálatában” a kiemelt terület.

Liezen után Klagenfurt-Kelet gyülekezetébe kerültem, itt hét évig voltam lelkész. Struktúrájában és nagyságában teljesen más gyülekezet ez, mint a Lienzi. Ötezer gyülekezeti tag egy városrészben, hatvan konfirmandus egy évben, sokféle gyülekezeti munkaág, magas színvonalon művelt egyházi zene - hogy csak a legfőbb jellemzőket említsem. Ebből az időszakból szeretett emlék a karintiai madrigálkórus. Örömmel éneklek és emellett a kórus közössége, a jó hangulatú utazások a világ távoli országaiba sok élménnyel gazdagítottak. 1988-ban a karintiai egyházkerület szuperintendenssé választott, majd 1995-ben az Ausztriai Evangélikus Egyház zsinata püspökké. Így kerültem Bécsbe, ahol tizenkét éve végzem a püspöki feladatokat.

Egyházunk jelenlegi gyengesége a rutin. Az Istenről szóló beszéd, az istentisztelet valódi ünneppé kellene hogy váljék. A hit kérdései élő kérdésekként kellene hogy megjelenjenek. A kétezer éves üzenetnek ma is lelkesítenie kellene. A gyülekezet dinamikus, élő közössége kellene hogy legyen. Sokszor érzem azt, hogy túlterheltek a lelkészeink. Nem fizikai túlterheltséget értek ezalatt, hanem egyfajta lelki frusztrációt. Az emberek valamit akarnak az egyháztól, majd ha ezt megkapják, továbbmennek, az eredmények nem láthatóak, a gondosan elkészített prédikáció nem kap visszajelzést, a közöny fásulttá tesz. Rutinból megy istentisztelet és gyülekezeti élet. A hit ennek épp az ellenkezője: élő, dinamikus, indító, változtató.

Erősségünknek az emberekhez való közelségünket érzem. A diaszpóra-helyzet sok előnnyel is jár. Igaz ugyan, hogy vannak egyesek, akiket ezáltal elveszítünk, másrészt viszont ismerhetjük az emberek élethelyzetét és problémáit, valamint tudatosságot várhatunk el híveinktől. Úgy gondolom, evangélikus egyházunk tagjai tudatos keresztények, akik tudatosan tagjai egyházunknak, gyülekezeteinknek. Fontos a tradíció, de önmagában ma már nem megtartó erejű.

Erősségünk továbbá a hittanoktatás és a képzés is. Bár a hittanoktatás az iskolákban szabadon választható, tíz százaléka hittanosainknak vallástalanként iratkozik be hozzánk. Nagyon sok lehetősége van a nyilvános hittanoktatásnak. Épp ezért mindent igyekszünk megtenni a hittantanárok képzéséért, munkakörülményeikért, a hittanoktatás támogatásáért. Úgy gondolom, elmondható, hogy általában jó színvonalon zajlik hittanoktatási munkánk. Nyilvános jelenlétünk megbecsült és elismert a képzés, a társadalom, a közélet és a szociális felelősségvállalás területén. Itt említem meg segélyszervezetünk a Diakónia fontos és elismert, egyházunk határait messze kiterjesztő munkáját.

Kihívást jelent az, hogy megőrizzük saját és egyedi hangunkat, jelenlétünket. Kis egyház vagyunk, de fontos mondanivalóval és jelenléttel. Tudomásul kell vennünk, hogy egyre kevesebben is leszünk, ez azonban nem szabad, hogy deprimáljon bennünket. Erőinket összpontosítanunk kell, az új célok felé nyitottan kell indulni. Függetlenségünket is meg kell tudnunk őrizni, nem szabad megalkuvó kötöttségeket felvállalni. Egyházunk felé mind a társadalom, mind a többi egyházak felől bizalom irányul. Ezt a bizalmat megőrizni és újjólag mindig elnyerni is igazi kihívás. Ide tartozik az ökumené kérdése, ami ebben az országban jelenleg valóban megélt és éltető testvéri együttműködést jelent.

Életem folyamán végigkísért JerSir 3,22-23 igéje, amelyről püspökké iktatásomon is prédikáltam. December 9-én, a püspöki szolgálattól búcsúzva istentiszteleten nem erről fogok beszélni, de ott lesz velem ennek az igének az ígérete is: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!”

Az Ausztriai Evangélikus Egyház vezetőségének látogatása Budapesten (2006)

Száz éve született Dsida Jenő

„Ha verskedvelő ember Dsida-költeményeket olvas, hajlandó megfelekedezni mindenki másról, és el sem tudja képzelni, hogy egyáltalán lehet ennél szebb, finomabb, tökéletesebb költészet.”- írja Hegedűs Géza irodalomtörténész a költő művészetéről. És valóban így van. Ha kezünkbe vesszük verseskötetét, s elkezdjük olvasgatni műveit, mintha a mi érzéseinket, lelkünk apró rezzenéseit tolmácsolná a fiatalon, mindössze 31 évesen elhunyt költő.

A 100 évvel ezelőtt Szatmárnémetiben született, élete nagy részében Kolozsvárott élő poéta ifjúkorától kezdve szívbeteg volt, maga is tudta, hogy nem adatik neki hosszú élet, de leszámítva néhány végső költeményét, nyoma sincs benne a halálvárás komorságának.

Derűsen szerette az életet és az irodalmat. „Éjszakánként szépeket álmodom, rendületlenül hiszek Istenben és az emberekben. Hiszek a nőben, a versben, a szépség és jószág missziójában. Valami lesz belőlem, de még nem tudom: mi.” – írja 1929-ben az Erdélyi Helikon hasábjain Önéletrajz c. írásában, alig 22 évesen. Költő lett, és nem is akármilyen. A szép és gazdag rím, a részvét, a szenvedőkkel való együttérzés költője, kevés programmal, de annál több igazi szeretettel. A verselés tökéletes mestere volt ő, aki apróságokban is meglátta az élet gyönyörűségét, csodáját. Ez a szelíd poéta megtanít bennünket versein keresztül gazdag lelki életű, szelíd emberré válni.

„Mezőnek virág,
rétnek eső,
búzának meleg,
asszonyoknak csók,
anyának gyerek,
gyerekeknek játék –
Magamnak: semmi,
fekete éjszaka.“ (Leselkedő magány)

Már korai verseiben megdöbbentő erővel, mesteri módon mutatja be a pillanat soha vissza nem térő hangulatát, az őt körülölelő világot. Dsida állandó szorongását a köd-metafora gyakori alkalmazása fejezi ki. Korai alkotásainak visszatérő képei - mint az üres ház, a temető, az őszi erdő - világfájdalmasak. Minden múltó, a költő maga is beteg ember, aki súlyos árat fizet a pillanat gyönyöréért.

„Nagycsütörtök
Pihenj le békén,
sorsodat tedd irgalmasabb kezekbe,
rosszra ne gondolj,
szívedben a penge megáll rezegve.
Szólni szeretnél –
Ne fáraszd már magad, szépen feledd el,
légy már legenda,
szelíd, világító, okos fejeddel.“
(Légy már legenda)

Későbbi verseiben megjelennek azok az idillikus jegyek, amelyek alapján még a halál is afféle könnyű álmom, béke. A fenti idézet is mutatja, hogy Dsida szerette volna beváltani vállalt küldetését, a sors parancsát: légy már legenda! Innen kezdve a költő gyakran a messianizmus világába menekül, a lázadó Krisztussal azonosul. De mivel érzi, hogy nem tudja feloldani az emberiséget megváltó humanista küldetése és a tehetetlenség érzete közötti ellentmondást, messianizmusát kikezdi a tragikus kétely.

Istennel való kapcsolatáról, hitéről, korának visszasságairól, igazságtalanságairól, a magyarság szétszakítottságáról, népe iránti elkötelezettségéről és feltétlen hűségéről több versében is ír. A társadalom elnyomottjával szemben mindig mély együttérzést tanúsít, róluk humánussal, a személyes felelősség hangján szól verseiben.

„Istenem, Istenem, ó,
legaranylóbb hajad Neked van, semmi kétség!
Érzem, szeretlek,
nagyon szeretlek,
látom, elefántcsont-ujjad csókokat int már...“
(Ad deum...)

A fenti vers vallásos tartalmú, benne Dsida Istenhez fűződő viszonyáról, hitéről, szeretetéről vall. Nemcsak itt, de több költeményében is boldog örömmel köszönti Istent, minden élő ember Urát, vall mélységes odaadásáról, szeretetéről, Istennel való elválaszthatatlan kapcsolatáról. Az örömkeresés is a vallás parancsa: az élet lelkesíti a költőt, és minden élő kitörő örömmel köszönt. Utolsó verseiben azonban ismét az elkerülhetetlen halál tudata kísért, a félelmet csak a vallásos odaadás csitítja.

Absender: P.b.b.
Ungarisch-Evangelische Gemeinde
AB in Österreich
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien
Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@chello.at
 Bankverbindung: Bank Austria Creditanstalt, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Géza Schubert, Solymár Mónika

Dsida nagyon félt a megöregedéstől, egyik költeményében (Harminc év közelében) borzadva veszi észre, hogyan sokasodnak a tárgyak körülötte, és alattomosan szövik lelke szárnyai köré szálaikat:

„...És alattomosan szönek a tárgyaim,
 lelkem szárnya köré untalanul szövik
 apró szálaikat. Pókfonalak kuszált
 borzas rengetegét kötik
 karjaimra s opál gombolyaguk ma már
 béklyóként tekerül térdeim izmain.“

És késik a lázadás, múlik az ifjúság. Másik, talán legkedvesebb költeményében (Hulló hajszálak elégiája) haja hullása figyelmezteti az elszálló időre:

„Nekem e hajszál most az újság
 sűrített, mély élet-tanulság,
 egyetlen kérdés, nagy dilemma,
 nekem ez a történelem ma:
 ifjak vagyunk, élünk, verekszünk,
 s — nem segít orvos — megöregszünk.
 Ó, be szomorú, jaj, be félek!
 vigasztalj verssel, örök lélek,
 életem túlnéző mesékkal,
 bizarr, bolondos bölcsességgel...“

Dsida utolsó éveit a közelgő halál tudatával töltötte. Utolsó költeményeit is ez szövi át. Nem lenne teljes a költőről kialakított kép, ha nem említenénk meg egyik legszebb, s talán a legnagyobb hatású alkotását, a Psalmus Hungaricust, amelyben a magyarság sorsáról, szétszakításáról ír. Sokunknak fülébe cseng a gyönyörű refrén, amely így hangzik:

„Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
 ha téged elfelejtelek!
 Nyelvemen izzó vasszeget
 üssenek át,
 mikor nem téged emleget!
 Húnyjon ki két szemem világa,
 mikor nem rád tekint,
 népem, te szent, te kárhozott, te drága!“

Árva népét szólítja meg benne jajgatva, sírva „ mint akit füstös lángokra szítottak“. Feltétlen hazaszeretetéről tesz tanúbizonyságot, sorsközösséget vállalva minden magyarral. Dsida, mint annyi más, határon túlra szorult költőnk, tragédiaként élte meg a trianoni

szétszakítottságot. Jézus kínjaihoz, haláltusájához hasonlítja versében a magyar nép szenvedéseit, meghurcoltatását, kisémmizettségét, elárulását, keresztre feszítését. Megrendítő módon vallja: ő örökké hű marad gyökereihez és népéhez, s erre a kitartásra szólítja fel minden magyar testvérét, éljen bár Székelyföldön, a Tisza-parton, a Duna mellett, Bácskában vagy a tót hegyek között. Vállalja sorsát: a meghurcoltatást és az önfeláldozást is, mint Krisztus a kereszthalált. Gyönyörű, talán az egyik legszebb Dsida-költemény ez. Magyar sorsunk, történelmi tragédiánk verse. Lelkünkéből szóló.

Dsida Jenőt az anyaországi középiskolákban nem tanítják. Hiányzik a legtöbb tankönyvből, ezért hát sokan nem is ismerik. De rajongói egyre többen vannak. Már 1936-ban megírta Sírfelirat című négy sorosát, ott olvasható a Házsongárdi temetőben, sírboltjának homlokzatán:

„Megtettem mindent, amit megtehettem, / kinek
 tartoztam, mindent megfizettem. / Elengedem mindenki
 tartozását, / felejtsd el arcom romló földi mását.“
 Dsida Jenő költészete, arcának nem-romló földi mása felejthetetlen.

Koleszárné Vendéghe Ildikó

